

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Dr. O. A. A.**, st. přísl. Nigérie
bytem 7Th A., M. C., P. L., N.

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016 č. j. 310968/2016-VO

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 12. 2016, č. j. 310968/2016-VO, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 3000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a žaloba

1. Žalobce adresoval Městskému soudu v Praze podání ze dne 12. ledna 2017 v anglickém jazyce, o kterém bylo po ustanovení tlumočníka a překladu tohoto podání do českého jazyka zjištěno, že je označeno jako odvolání EEA (Evropský hospodářský prostor) rodinné povolení a spojení na České velvyslanectví v Abuji, v němž žalobce uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí přijatému Českým velvyslanectvím v Abuji týkajícímu se uvedené žádosti, kterou blíže neoznačil a kterou měl obdržet 20. 1. 2017. V tomto podání uvedl, že jako člen rodiny občana EEA je vyňat z několika požadavků týkajících se žádosti o víza (zvací dopis, výpisy z banky, poplatky atd.) a uvedl, že již tyto dokumenty předložil. Uvedl také, že je vyňat z poskytnutí důkazu, že je pevně usazen v Nigérii a nadto jako člen rodiny nepředstavuje bezpečnostní riziko. Je praktickým lékařem, u něhož se

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

předpokládá přínos pro komunitu České republiky, avšak konzulární orgány trvají na tom, aby splnil požadavky víza. S odkazem na současnou judikaturu Evropské unie uvedl, že člen rodiny může vstoupit do jakéhokoli členského státu EEA (judikatura případu Metock, Aladeselu, atd.) nebo na setkání se svými podporovateli v jiném členském státě. Poukázal na svá práva dle Směrnice 2004/38/ES. Uvedl, že disponuje registračními certifikáty EEA pro jeho osobu a manželku vydané jiným členským státem. Má zákonný a řádně vydaný oddací list Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Další dokumenty, které v podání vyjmenoval, potvrzují jeho práva dle práva Evropské unie jako člena rodiny občana Evropského společenství. Do České republiky, resp. do Evropy vstupuje nikoliv jako občan Nigérie, resp. Commonwealthu, ale jako člen rodiny občana EEA po 3 letech od uzavření sňatku. Uvedl, že rozhodnutí Českého velvyslanectví v Abuji je chybné a není se žalobcem zacházeno jako s členem rodiny občana EEA a žádal o přezkoumání tohoto jednání. Dožaduje se udělení víza bez podmínek, neboť předložil důkaz o příbuznosti s občanem EEA.

2. V návaznosti na uvedené podání Městský soud v Praze z důvodu vyjasnění předmětu řízení vydal usnesení ze dne 31. 5. 2017, v němž vyzval žalobce, aby označil rozhodnutí, proti kterému podává žalobu a aby žalobu doplnil dalšími náležitostmi, které jsou potřebné pro projednání žaloby, zejména aby označil správní orgán, který žalované rozhodnutí vydal a z jakých skutkových a právních důvodů toto rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné včetně návrhu výroku rozsudku. V mezidobí, než byl učiněn překlad usnesení a usnesení bylo zasláno žalobci, si soud vyžádal vyjádření Ministerstva zahraničí České republiky, jakého rozhodnutí či postupu by se mělo podání žalobce týkat. K této žádosti soudu Ministerstvo zahraničních věcí sdělilo, že žalobce je občanem Nigérie a na Velvyslanectví České republiky v Abuji podal žádost o schengenské vízum č. AUVJ X. Zároveň ministerstvo sdělilo, že ačkoli žalobce tvrdil, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neprokázal splnění 3 podmínek, aby jeho žádost mohla být přijata jako žádost rodinného příslušníka EU. Proto byla přijata standardní žádost o vízum a ta byla následně zamítnuta. Ministerstvo uvedlo, že proti rozhodnutí zastupitelského úřadu ČR v Abuji podal žalobce žádost o nové posouzení důvodu neudělení víza, a to bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva zahraničních věcí č. j. 310968/2016-VO.
3. Následně Městský soud v Praze obdržel podání žalobce ze dne 5. 2. 2018 k upřesnění jeho podání (žaloby) ze dne 12. 1. 2017, z něhož po překladu do českého jazyka vyplynulo, že 3. 10. 2016 navštívil české velvyslanectví v Abuji, kde žádal o krátkodobé schengenské vízum. Tato žádost byla odmítnuta bez významného důvodu. Uvedl, že požadované dokumenty připojil k žádosti a že jako rodinný příslušník EHP (zřejmě má být EU jako Evropské unie – pozn. soudu) je osvobozen od několika požadavků, týkajících se žádosti o vízum. V podání dále poukazoval na dokumenty, který potvrzují jeho vztah k manželce jako občance EU a jeho práva z toho vyplývající. Požadoval přezkoumání uvedené žádosti podle § 180e odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. V uvedeném podání žalobce označil rozhodnutí vydané Velvyslanectvím České republiky v Abuji ze dne 11. 11. 2016, č. j. ABUJ X a dále i rozhodnutí z 21. prosince 2016, č. j. 310968/2016-VO s tím, že toto rozhodnutí mělo být vydáno Ministerstvem zahraničních věcí České republiky.
4. Po přetlumočení uvedených podání žalobce i žalovaného a jejich vzájemného rozeslání a po zaplacení soudního poplatku žalobcem v důsledku specifikace žaloby, že jde skutečně o žalobu proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí s tím, že po upřesnění podané

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žaloby žalobcem soud shledal, že podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí z 21. 12. 2016, č. j. 310968/2016-VO a je podána v zákonné lhůtě. Soud současně požádal žalované ministerstvo o vyjádření k této žalobě.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k upřesněnému podání žalobce uvedl, že o neudělení krátkodobého schengenského víza žalobci rozhodlo Velvyslanectví České republiky v Abuji z důvodu uvedeného v čl. 32 bod 1 písm. b) vízového kodexu, tj. z důvodu, že informace předložené žalobcem za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé. Proti tomuto rozhodnutí zastupitelského úřadu byla podána žádost o nové posouzení důvodu neudělení víza. Ministerstvo zahraničních věcí jako orgán II. stupně tuto žádost zamítl, neboť dospěl k závěru, že zastupitelský úřad postupoval správně. Zastupitelský úřad ČR v Abuji posuzoval otázku, zda se v případě žalobce jedná o žadatele jako rodinného příslušníka občana EU. S ohledem na to, že manželství bylo uzavřeno v roce 2008, si zastupitelský úřad vyžádal oddací list vystavený zvláštní matrikou. Ministerstvo uvedlo, že manželka žadatele, pokud má žít v České republice, si měla vystavení českého oddacího listu vyřídit. Ze záznamu z pohovoru nebylo totiž zřejmé, zda se manželka žadatele opravdu nachází v České republice. Žalobce k žádosti doložil internetovou komunikaci se synem manželky, avšak nikoli se svojí manželkou a nebylo tedy jasné, zda žadatel jede do České republiky za svou manželkou, tj. bude jí následovat do České republiky. Nebyly tak splněny dvě ze tří podmínek uvedené v části III. Handbooku a žalobce tak neunesl důkazní břemeno, že by se na něj mohl vztahovat zvláštní režim daný Směrnicí 2004/38/ES. Ministerstvo uvedlo, že zastupitelský úřad v Abuji postupoval zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 293/2017.
6. Dle žalovaného ministerstva žádost žalobce tak byla správně posuzována jako standardní žádost o schengenské vízum, na které není právní nárok. Rozhodnutí zastupitelského úřadu bylo vydáno na jednotném formuláři pro oznamování a odůvodňování zamítnutí žádosti o udělení víza, který je upraven ve vízovém kodexu. Věcné odůvodnění je přitom nutné uvést pouze v případě, že žadatel je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu Směrnice, což nebyl daný případ.
7. Podanou žalobu považuje ministerstvo za značně nesrozumitelnou. Z jejího obsahu lze usuzovat, že žalobce disponuje povolením k trvalému pobytu ve Velké Británii. Pokud by tomu tak bylo, pak by žalobce ve smyslu § 18 písm. d) bod 7 vůbec nepodléhal vízové povinnosti. Žalovaný uvedl, že žalobce usiluje o soudní přezkum rozhodnutí o neudělení víza, které je ale podle § 171 zákona o pobytu cizinců s přezkoumáním soudem vyloučeno, nejde-li o žádost rodinného příslušníka občana EU, což však není případ žalobce. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008-45.
8. Z uvedeného důvodu žalované ministerstvo považuje žalobu za nepřípustnou ve smyslu § 68 písm. e) s.r.s. případně za nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s.

III. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

9. Žalovaný v dokumentu označeném jako „Řízení podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza“

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

datovaném dne 21. 12. 2016 a označeném č. j. 310968/2016-VO uvedl, že Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, vízový odbor posoudil žádost žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza v souladu s ustanovením § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Dále označil žádost o udělení víza číslem: ABUJ X a datem podání dne 23. 11. 2016 a označil ji jako žádost o nové posouzení o neudělení víza. Následně konstatoval, že žádost žalobce o udělení víza byla shledána nepřipustnou podle čl. 19 z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) a Velvyslanectví ČR v Abuji ji posoudilo podle čl. 21 vízového kodexu. Na základě uvedeného vízový odbor shledal rozhodnutí Velvyslanectví ČR v Abuji souladné s vyznačeným důvodem neudělení krátkodobého víza podle vízového kodexu s poznámkou v závorce, že informace předložené za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného k pobytu nebyly spolehlivé. Dále žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že Velvyslanectví ČR v Abuji postupovalo správně, když rozhodlo o neudělení víza, a žádosti žalobce se z tohoto důvodu nevyhovuje. K tomuto dokumentu (rozhodnutí) jsou připojeny listiny, které mají prokazovat občanství žalobce jako občana Velké Británie, dále v anglickém jazyce psaný dokument, který je pravděpodobně potvrzením církevního sňatku dne 12. 4. 2008 v Essexu, formulář zastupitelského úřadu v Abuji z listopadu 2016 s vyznačením, že udělení víza bylo odmítnuto. Listina, která se jeví být oddacím listem mezi žalobcem a občankou České republiky K. M. s uvedením data 3. května 2008, fotokopie občanského průkazu K. M., potvrzení imigračního úřadu z 8. února 2008 a dále i stvrzení Univerzity v Lagosu v Nigérii, týkající se jmenování či umístění žalobce či jeho působení v Medical Center a o stanovení jeho platu a dále fotokopie cestovního pasu žalobce.

IV. Posouzení věci městským soudem

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.)
11. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. V souzené věci městský soud považuje za vyjasněné a podstatné, že žalovaným bylo rozhodováno o žalobcově žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců a že žalobce tvrdil a dokládal, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie (EU). Soud tedy vycházel z příslušných předpisů vnitrostátního práva i evropského práva.
13. Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Podle odstavce 5 téhož zákonného ustanovení žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 posuzuje v rozsahu své působnosti Ministerstvo zahraničních věcí, ministerstvo a Ředitelství služby cizinecké policie. Podle odstavce 9 téhož zákonného ustanovení příslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odepření vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti.
14. Podle § 168 zákona o pobytu cizinců ustanovení části druhé a třetí správního řádu se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 10, § 19 odst. 1, § 20,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

30, 33, 36, § 38 odst. 1, § 40, 41, 49, 50, 52, § 53 odst. 3, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 135 odst. 3, § 148, § 154 odst. 2, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.

15. Podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza; to neplatí, jde-li o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie.
16. Podle článku 32 odst. 1 písm. a) bod ii) vízového kodexu aniž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne, pokud žadatel nezdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu. Podle odstavce 3 téhož ustanovení žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu.
17. Podle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“) každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem.
18. Podle článku 2 Směrnice se rozumí 1. „občanem Unie“ osoba, která je státním příslušníkem některého členského státu; 2. „rodinným příslušníkem“: a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).
19. Podle článku 3 odst. 1 Směrnice tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.
20. Podle článku 3 odst. 2 Směrnice aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.
21. Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda se na napadené rozhodnutí vztahuje soudní výluka podle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců a zda je vůbec žaloba přípustná. Judikatura Nejvyššího správního soudu a souladně též nálezo­vá judikatura Ústavního soudu se ustálily na názoru, že toto ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013 č. j. 7 As 80/2013-34 a nále­z ÚS Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012). Při vydávání víz jsou však aplikovány též

normy práva Evropské unie, konkrétně vízový kodex či Směrnice. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 4. 1. 2018 č. j. 6 Azs 253/2016-49 vyjádřil k použitelnosti článku 47 Listiny EU v případě rozhodování ve věcech udělení (dlouhodobého) víza. Konstatoval, že: „(O)becná ustanovení upravující výklad a použití Listiny EU v článku 51 odst. 1 stanoví, že tato listina je určena nejen orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, ale též členským státům, pokud uplatňují právo Unie. Pro aplikaci článku 47 Listiny EU musí soud nejprve posoudit, zda situace spadá do působnosti unijního práva, a pokud tomu tak je, zda odmítnutí přiznat stěžovateli právo obrátit se na soud porušuje jeho práva přiznaná článkem 47 (srov. rozsudek SD EU ze dne 17. 1. 2013, Zakaria, C-23/12, bod 40)“. Dále uvedl, že se nejedná o hmotněprávní právo na udělení víza, ale o procesní právo na to, aby se orgány žádosti o vízum zabývaly a žádost byla projednána spravedlivě a řádně. (...) Bez existence práva na spravedlivé a řádné projednání žádosti ve smyslu posouzení naplnění podmínek stanovených směrnici by i právo na opravný prostředek bylo pouze formálním a bezobsažným institutem. Členský stát má široké diskreční oprávnění, co se týče zhodnocení, zda žadatel není považován za hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví. To však neznamená, že by měl diskreční oprávnění v tom, zda řádně posoudí a odůvodní rozhodnutí o žádosti podle směrnice.“

22. Městský soud v Praze vycházel z uvedených procesních premis v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, ale i z premisy hmotněprávní, která dle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců předvídá přezkoumatelnost rozhodnutí soudem v případě, kdy ze soudního přezkumu nejsou vyloučena rozhodnutí o neudělení víza, jestliže jde o neudělení víza rodinnému příslušníkovi občana EU. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z vyjádření žalovaného k žalobě však nebylo možné dovodit, zda má žalovaný najisto postaveno, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU. Potažmo a následně také, jaké informace ve smyslu čl. 21 vízového kodexu brání udělení víza.
23. Městský soud v této věci tedy předně shledal, že podaná žaloba je přípustná a je projednatelná z hlediska práva žalobce na řádný proces, tj. že žalovaný se měl žádosti žalobce náležitě zabývat, a své sdělení (rozhodnutí) náležitě odůvodnit tak, aby bylo možné přezkoumat, zda jsou dány důvody pro jednoduchý postup zamítnutí víza ve smyslu § 20 zákona o pobytu cizinců či nikoliv.
24. Žalobce v dané věci tvrdí, že prokázal uzavření sňatku s občankou Evropské unie.
25. Podle § 15a písm. a) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.
26. Na základě citovaného zákonného ustanovení a tvrzení žalobce, včetně dokumentů připojených ve spise žalovaného k napadenému rozhodnutí, městský soud nemohl vejít na vyjádření žalovaného k žalobě, že žaloba je nepřípustná dle § 68 písm. c), neboť jak z vyjádření žalovaného, ale zejména z napadeného sdělení (rozhodnutí) ze dne 21. 12. 2016, není vůbec zřejmé, jak žalovaný posuzoval osobní (rodinný) statut žalobce a jaké důvody vlastně vedly k neudělení víza, zda to byl rodinný status žalobce či jiné informace k účelu a podmínkám pobytu na území České republiky. V napadeném rozhodnutí absentují jakékoliv skutkové a právní úvahy o vztahu žalobce jako rodinného příslušníka občanky EU a posléze ani z vyjádření k žalobě nelze jednoznačně dovodit, jak byl žalobce v tomto směru posuzován. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě toliko sdělil, že Velvyslanectví ČR v Abuji si vyžádalo oddací list, tento oddací list si však manželka žalobce nedala vystavit v České republice, a zároveň není jasné, kde se manželka žalobce zdržuje a zda žalobce hodlá přicestovat do České republiky právě za ní. Žalovaný tedy připouští manželský

svazek žalobce s občankou EU, tj. postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana EU, následně však ve vyjádření ve vztahu k náležitosti odůvodnění zamítnutí víza a s poukazem na nemožnost soudního přezkumu dle § 171 zákona o pobytu cizinců vlastně rozporuje postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana EU ve smyslu Směrnice 2004/38/ES. Zda tak činí z důvodu nevyřízení oddacího listu v České republice, zpochybnění sňatku v cizině či z jiných důvodů, když uvádí, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU *ve smyslu* Směrnice 2004/38/ES, není zřejmé. Podstatnou je však skutečnost, že napadené sdělení (rozhodnutí) ze dne 21. 12. 2016 neobsahuje žádné skutkové a právní úvahy jak o osobním (rodinném) statusu žalobce, tak o důvodech neudělení víza. To přesto, že jde o nové „druhostupňové“ posouzení neudělení víza, přičemž z vyjádření žalovaného vyplývá, že žalovaný měl při tomto postupu k dispozici poznatky zjištěné během osobního pohovoru se žalobcem a tyto se staly i součástí vízového spisu.

27. Podle § 180e odst. 6 věta první zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie.
28. Městský soud shledal naprostou nepřezkoumatelnost napadeného sdělení (rozhodnutí).
29. Udělování krátkodobých víz je upraveno přímo použitelným nařízením EP a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Vzhledem k tomu se (i přes dikci ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců) na postup při vyřizování žádosti o krátkodobé vízum dle § 20 zákona o pobytu cizinců nevztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, včetně § 68 správního řádu stanovující základní náležitosti rozhodnutí správních orgánů (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41 nebo ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30). Přesto však musí rozhodnutí správního orgánu I. stupně o žádosti o udělení krátkodobého víza i rozhodnutí žalovaného o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza obsahovat dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž správní orgány krátkodobé vízum neudělily (srov. bod 4.8 a 4.9 části třetí Rozhodnutí Komise ze dne 19. 3. 2010 K (2010), kterým se stanoví Příručka pro zpracování žádostí o víza a provádění změn v udělených vízech).
30. V této rovině nároků na přezkoumatelnost rozhodnutí o novém posouzení neudělení víza se ubírá judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30 ve věci hodnocení rodinného vztahu pro účely udělení krátkodobého víza nárokoval hodnocení poznatků z osobního pohovoru s oběma manželi, posouzení rozporů a význam skutečností jim uváděných, když, mimo jiné, uvedl např., že: *„pokud však z celého komplexu pokládaných otázek jsou vyhledány pouze některé odpovědi, z nichž dovozuje stěžovatel rozporné údaje a naopak nejsou zhodnoceny i odpovědi na zbylé otázky, včetně skutečností, o něž je opřena žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza (z hlediska jejich důležitosti a významu pro komplexní posouzení takové žádosti), nelze považovat rozhodnutí stěžovatele za dostatečně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné.“* Z uvedeného je zřejmé, že pouhé formulářové sdělení o neudělení víza v procesu nového posouzení důvodů neudělení víza neobstojí.
31. V dané věci žalovaný až ve svém vyjádření k žalobě (nikoliv v napadeném rozhodnutí) uvedl, že vycházel z toho, že pro udělení víza nebyly splněny 2 ze 3 podmínek v části III Handbooku a že žadatel neunesl důkazní břemeno v tom, že by se na něj mohl vztahovat

zvláštní režim daný směrnicí 2004/38/ES. Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo zřejmé, jaké konkrétní podmínky žalobce nesplnil, žalovaný toliko obecně v závorce ke konstatování souladu prvostupňového rozhodnutí s důvody neudělení víza uvedl, že: „*informace předložené za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé*“, z čehož nelze vůbec zhodnotit, jaké informace měl žalovaný k dispozici a jak naplnily důvod pro neudělení víza. V rozhodnutí je pouze odkaz na čl. 21 vízového kodexu, který pojednává o ověření podmínek vstupu a posouzení rizik. Ve spise je založena řada listin prokazujících osobní statut žalobce a ani tyto listiny jako prvotní důvod k tomu, aby se žalovaný posléze mohl zabývat jinými informacemi o účelu a podmínkách pobytu žalobce na území České republiky žalovaný nehodnotil. Žalované ministerstvo zcela rezignovalo na svou povinnost se řádně a přezkoumaným způsobem vypořádat s veškerými v řízení zjištěnými rozhodnými skutečnostmi. Soud tak neměl podmínky pro to, aby mohl přezkoumat, zda závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí je nebo není v souladu s právem.

32. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné, a je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž se žalovaný bude znovu zabývat novým posouzením důvodů o neudělení víza tak, že nejprve postaví na jisto, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana EU a následně žádost posoudí z hlediska věcných podmínek pro udělení víza dle práva Evropské unie, přičemž splnění relevantních podmínek k předpokládanému pobytu na území České republiky náležitě odůvodní.
33. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
34. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, spočívajících v zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.